Ч. 75. Середа 21 (8) цьвітня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — З ческих таборів. — З Угорщини. — Персворот в Туреччині.

Рада державна, як доносять з Відня, має зібрати ся дня 28 с. м. „Zentrum“ зазначує, що має відбути ся рада міністрів (імовірно буде відрочена задля хвилевої недуги міністра президента бар. Бінерта), щоби уложити проґраму роботи для весняної сесиї. На вставлене язикових розпоряджень в ту проґраму не буде конче наставати правительство, бо бар. Бінерт є тої думки, що то більше є річию сторонництв рішити долю язикових розпоряджень. Правительство сповнило свій обовязок зновним внесеням тих предложень в державній раді, а тепер є задачию парляменту заняти ся сею справою.

Про становище ческих послів в справі язикових предложень пише „Zentrum“: „Чехи в теперішнім виді ніяк не можуть приняти тих предложень, в тім виді не можуть і не повинні они бути ухвалені державною радою. Чеські посли будуть змагати до витвореня можливої основи, на якій ті начерки могли би бути трактовані в комісиї. Дорога до того веде через ческий сойм, котрому повинна бути дана нагода висловити свій погляд про язиковий закон а особливо про справу розмеженя, а крім того подати свої предложеня, котрі могли би бути відтак підвалиною до нарад в комісиї і в повній посольскій палаті.“

На такий спосіб поступованя могли би згодити ся чеські посли, на то згодили би ся також инші сторонництва а передовсім Поляки, котрі висловили вже свої сумніви з автономічного становища що до тих предложень.

В президиї міністерств має 20 с. м. відбути ся нарада про язикове питане в Дальмациї, на котрій явить ся намістник Нарделї і богато соймових і парляментарних послів та представників громад. „Хорват. кореспонденция“ впевняє, що правительство на основі дотеперішних переговорів предложить вироблений компроміс, котрий введено би в житє, наколи би участники нарад на те згодили ся.

Угорска криза проволікла ся троха задля відрочення виїзду Цісаря до Пешту. Часописи уважають сю проволоку пораженем для независимців, котрі ще не згодили ся на те, як то представити народови. То однако певно, що головним актором буде знов Кошут. З Кошутом відбув довшу нараду президент Юст. Також міністер судівництва і державний секретар Стерені був у Кошута, а Стерені повідомив его про вислід нарад у Відни і удав ся опісля до Векерлього, у котрого явив ся також ґр. Андраші.

Нині найімовірнійше рішить ся вже питане який оборот возьме грозяча від чотирох днів домашна війна двох турецких сторонництв: чи столиця і замкнена в ній реакция уступлять місця надходячим молодотуркам, чи порішить між ними борба, борба кровава і братоубийча а в наслідках необчислима. Богато річий здає ся промовляти за тим, що теперішний переворот в Туреччині буде безкровний, так як липнева революция. Кріпшаючі сили молодотурків, навернене до них войск, що брали участь в послідним перевороті, а котрі, як показує ся, султан перекупив, тревога і замішане в столици на вість про наближаючі ся молодотурецкі войска, а вкінци імовірна абдикация султана, все то велить надіяти ся скорої і безкровної розвязки теперішного положеня. На кождий спосіб нинішний день принесе вже якісь певні і рішаючі вісти.

Про рух молодотурецких войск доносять телеґрами, що ті войска заняли вже цілу околицю Константинополя. Команданти войск вислали до султана і правительства ультима

---

41)

Небезпечна тайна.

З анґлїйского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Ґресі прикликала очами Вальтера до себе і сказала:

— Ти любиш мене найбільше, любиш мене більше, як тамту другу. — Відтак нахилила ся над свого батька і зачала плакати.

— Більше як тамту другу? — повторив Вальтер в голос. — Яку другу ти маєш на думці?

— Тихенько — приказав доктор. — Чи гадаєте, що можна через шість днів нічого не їсти і бути при тім при здоровім умі? Ходіть, люба дитинко і випийте ще ложку вина. А тепер возьмемо ся до вас, пане Вальтер.

— Або хиба єму що хибує? — спитав полковник. — Ніколи в житю не виглядав ліпше як тепер.

— Дійстно! А не видите, які у него червоні пятна на лици і висках та як єму очи сьвітять ся?...

— То лиш з радости і зворушеня — відповів Вальтер.

Доктор не зважав на то.

— Він перепрацював ся, а природа відмстить ся. Найліпше, коли їх всіх троє віддасьте в мою опіку.

— То ваше діло—відозвав ся полковник—ніхто вам в тім не буде перешкаджати.

Так зайшли они до Кліффорд Галь, де вся служба уставила ся в двох радах. Всі були раді тому, що все так щасливо закінчило ся, але лиш Джон Бакер і пані Мільтон важили ся висказати то словами.

Полковник подякував за то, а тепер велів поробити в своїм домі всілякі вигоди на приміщене недужих, котрі слухали доктора з цілою покорою і робили все, що він їм лиш приказав.

Доктор Ґарнер оцінив добре свого пациента. Вальтер лежав на другий день у великій горячці, Гоп був до крайности ослаблений, а Ґресі зачала помагати Юлії при догляданю недужих. Она була наймолодша зі всіх і длятого найскорше прийшла до сили. Але чим більше на тілі приходила до сили, тим більше западала на души.

Єї перша повна розпуки журба взяла ся ізза Вальтера. Доктор, що правда, не зраджував ніякої обави, але може то лиш длятого, щоби нікого не пуджати. Вальтер дістав був такої горячки, що она аж застрашувала. Все треба було, щоби хтось сидів коло него і пильнував, бо дійшло було аж до того, що він вихопив ся на вікно і хотів вискочити та смерть собі зробити. Ґресі при помочи Юлії і одної служниці ледви его задержали і поклали назад до постелї. Того вечера, коли то стало ся, Кліффорд найняв аж двох нових вартівників. Були то два вислужені вояки з его давного полку, котрі задля ран одержаних у війні, мусїли виступити з війска, але вже від давна були зовсім здорові.

Той вибух хороби став ся дійстно переломом. Вальтерови зачало ставати лекше, але він лиш дуже поволи приходив до сил. В цілім сім часі мучили Ґресю клопоти зовсім иншого рода. Як то мало все закінчити ся? Їй не могло то війти з дива, що єї ввели на Кліффордовім дворі яко жінку Вальтера а старий полковник, котрий єї давнійше любив, обходив ся з нею тепер з як найбільшою любовію. То все їй ніби лиш снило ся і повинно було як сон розвіяти ся.

На кілька днів перед згаданою повисше подією сказав був Гоп до неї:

— Моя дитинко, тут не місце для нас обоє.

— Я то знаю аж надто добре — відповіла она.

— А чомуж ти на то призволила, щоби нас сюди завезли?

— Ах, тату, я все забула.

— Забула!

— То не хоче ся вірити, може ні? Але то, що я виділа і відчувала, усунуло то, що я лиш чула, з моєї памяти. Ах тату, ви лежали без памяти, але коби ви лиш були виділи Вальтера, як він прийшов нас ратувати. Я мала его з першу за якогось величезного копальника. Він здавав ся мені якийсь більший, як був той, котрого я любила і котрого буду любити аж до послідної хвилї мого житя. Але коли він відтак прискочив до мене, коли кровавими руками пригорнув мене до свого серця, коли менї здавало ся, що его серце мусить пукнути та й моє до того, то чи могла я инакше думати? Я лиш знала, що він мене любить і мене

тум, в котрім домагають ся привернення конституциї і покараня виновників послїдного бунту. На відповідь будуть ждати до нинї по полудни, а коли би відповіди не одержали, або відповідь їх не вдоволила, заявили, що займуть Константинополь і зроблять самі лад. Посольства вислані палатою послів і султаном до молодотурецких войск в Чатальджи полишили ся без успіху, а кількох софтів, котрі з порученя султана хотіли аґітувати між войском, молодотурки розстріляли.

Положенє в Константинополи було вчера таке, що не лише між населенєм, але також між духовеньством і збунтованим войском замітний був зворот в користь молодотурків. Войско заявило, що его негідно зраджено і що оно жалує свого поступку. В наслїдок того в палатї султана проявило ся велике занепокоєнє і появили ся поголоски, що уперто удержують ся, що султан наміряє уступити в користь свого молодшого брата Решеда Еффендіого. Проклямация в справі уступленя султана має бути вже готова. Остаточно рішучі вісти наспіють імовірно нинї або завтра заграничними почтами, бо всі телеґрами в Туреччинї підлягають тепер цензурі і їх перепускають молодотурки або їх противники в такім виді, як то для одної з тих партий догідно. Воєнні кораблї чужих держав суть в дорозі на турецкі води.

Обговорюючи послїдні події в Туреччинї пише „Fremdenblatt“, що важнїйшим питанєм від того, котра з партий побідить, єсть то, чи Туреччина взагалї спосібна до внутрішного відродженя. Се головна точка, з котрої заграниця обсервує турецкі події, одиноке становище, з котрого австро-угорска полїтика оцінює їх. В своїм часї повитала Австро-Угорщина нове правительство з надією, що оно доведе до консолїдациї Туреччини і виключить притоку до вмішаня Европи. Супротив нового напряму австро-угорска полїтика не сходить з ролї спокійного вижиданя. Але зміна курсу в Царгородї ще більше оправдує анексию. Австро-Угорщина бажає Туреччинї постійної полїтики опертої на ладї — вже хоч би з тої причини, що з поміж великих держав она найблизший сусід Туреччини. Питанє, як ту цїль осягнути, стоїть нинї на другім місци. Бажати би тілько, щоби положенє вияснило ся скоро і тревало, щоби Европа була освободжена від того не так небезпечного як немилого напруженя.

Новинки.

Львів, дня 20-го цьвітня 1909.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував ад'юнкта астрономічної обсерваториї при краківскім унїверситетї, Лукіяна Ґрабовского, надзвичайним професором землемірства при полїтехнїчній школї у Львові.

— **Кандидати дяківского стану** львівскої архіепархиї, котрі наміряють піддатись іспитови кваліфікацийному дяківскому, мають внести свої прошеня до митропол. Консисториї до 1 мая с. р. Дотичні прошеня мають заосмотрити: 1) в метрику крещеня, 2) сьвідоцтво шкільне і 3) сьвідоцтво моральности. До іспиту явити ся мають дня 10 мая се є в понедїлок в канцеляриї парохіяльній сьв. В. М. Юрія о год. ½ до 4 по полудни.

— **В Калуши** відбудуть ся дня 2 мая с. р. о 1 год. в полудня надзвичайні загальні збори учительскої „Взаїмної помочи“ в „Народнім Домі“ в Калуши. Дневний порядок: 1) Вибір нового виділу. 2) Звіт з загальних зборів у Львові. 3) Внесеня.

— **З Золочева** доносять: Філїя „Руского Товариства педаґоґічного“ отвирає з днем 1 мая в Золочеві приготовляючий курс до ґімназиї. За всіми інформациями просимо зголошувати ся до п. Михайла Галущиньского, професора ґімн. в Золочеві. — В недїлю, дня 2 мая с. р. о год. 2 по пол. в сали тов. „Руска Бесїда“ відбудуть ся загальні збори філїї „Руского Товариства педаґоґічного“ в Золочеві. Видїл просить всїх членів явити ся в як найбільшім числї. — М. Галущиньский, голова. — Душеньчук, секретар.

— **Довгий вік.** В Лужанах на Буковинї помер сими днями тамошний купець Арон Кентнер проживши 105 лїт; вдовиця по нїм має 101 лїт і єсть зовсім здорова.

— **Незвичайна пригода.** Підчас тучі, яка лютила ся онодги в Лїтомерицях в Чехиї, вдарив грім в робітника Будого, котрий ніс свою 2 лїтну донечку на плечах. Дитину забило на місци а Будови не стало ся нїчого.

— **Самоубийство.** В однім з львівских готелїв відобрав собі житє вистрілом з револьвера ґеометра Володимир Ґольчевский, котрий ще в недїлю приїхав був зі Стрия до Львова. Самоубийство викрито аж вчера, а слїди покалїченя на руках вказують, що самоубийник хотів насамперед підрізати собі бритвою жили. З картки, полишеної до родини, виходить, що причиною самоубийства була знеохота до житя.

— **Про загадочне убийство в Римі** при ул. Фратіна, де знайдено трупа в куфрі — о чім ми свого часу доносили — доносить тепер варшавский Głos, що інформация праси заграничної, мов би убитий загадочним способом чоловік був міжнародним картяром і називав ся Гібель, єсть хибна. Наші інформациї вказуютл тепер на то, що убитий називав ся Мечислав Кенсїцкий, а убийство се стоїть в звязи зі справою Станислава Бржозовского і з ревеляциями Бакая, котрий ставав в Кракові за сьвідка в голоснім процесї п. Боровскої. Кенсїцкий був уміщений в тім самім списї російских аґентів провокацийних що і Бржозовский. Перед тим ще Кенсїцкий застрілив підступом вистрілом з револьвера Ванду Рупневску з царства польского, а відтак казав, що она застрілила ся сама з револьвера, котрий виймила єму з кишенї. Кенсїцкого засуджено тодї на 6 місяців за то що неосторожно обходив ся з оружием. Єсть здогад, що Кенсїцкий побоював ся, що Рупневска знає о его зносинах з полїциєю российскою; він обжалував єї перед партиєю о шпігуньство а відтак стратив з припорученя партиї. Краківска полїция потверджує погляди Głos-у і стверджує, що убитим був Кенсїцкий. — Римска ґазета Tribuna, котрої редакция приватно робила доходженя, щоби вияснити справу трупа в куфрі, котрий лежав через 23 днів зовсім незіпсований, доносить, що єсть то дійство Кенсїцкий, котрий стояв на услугах варшавскої охрани і российскої тайної полїциї та зрадив социялїстичну партию. Тїло его лежить ще й доси заморожене в шпитали, щоби его можна розпізнати.

— **Звичайні загальні збори** Товариства Краєвий Союз господарско-молочарский, стоварише-

---

виратував. Але лїпше не говорім тепер о тім. Коли подужаєте, коли его небезпечність проминe, то поговоримо о всїм лиху і розважимо, що маємо полковникови сказати, що маємо робити і куди маємо іти.

— Ну, то визначи сама час, коли маємо о тім поговорити — сказав Гоп зі сльозами в очах.

Ґресі не довго зволїкала. Скоро лиш доктор сказав, що Вальтерови полекшало, она сама порушила ту справу а по довшій балаканинї постановили батько і донька, що треба конче полковникови о всїм сказати а тодї вступити ся з его хати, щоби він на якийсь час сам був паном положеня і тайни. Гоп хотів сам о тім поговорити з полковником а донька згодила ся на то.

Пізнїйше однак показало ся, що може лїпше було би, коли би Ґресі сама поговорила з полковником і она вже була набрала охоти до того і навіть попросила вже була старого Бакера, щоби виробив їй розмову з полковником в чотири очи, але ледви що то собі постановила, як вже Бакер і запукав до дверий Гопа і приніс білет від полковника, в котрім той просив Ґресю, щоби она зайшла до него.

— Зараз прийду — сказала она старому Баркерови а тимчасом зачала радити ся з батьком, що робити, бо стратила відвагу. Зачала здогадувати ся, чи може хтось вже не розповів чогось полковникови і не знала, що тепер робити. Батько порадив їй, щоби пішла зараз до Кліфорда а переконає ся, що єї обава не потвердить ся. Она послухала і пішла.

— Люба Ґресі — відозвав ся полковник до неї, коли она увійшла — здає ся менї, що я знов дістану нападу подаґри.

— Може вам так лиш здає ся — відповіла Ґресі — вже досить хороби дома.

— Ну, але якось з кождим днем стає лїпше — говорив полковник дальше; — ви їх добре доглядаєте. Та й якось то буде. Але я не задля того просив вас до себе; я хотів поговорити з вам в иншій справі. Сїдайте собі, люба дитинко. — Ґресі сїла а полковник говорив дальше:

— Можете вірити менї, що від довгого часу нїчо мене так не зворушило до самої глубини як тота небезпечність, в якій ви і мій син знаходили ся, хоч і не забуваю на других, особливо на тих бідних вдовиць по копальниках що стали ся жертвою а котрі домагають ся від мене мести длятого чоловіка, котрий підкупив Бирлїя. Бо мусите знати, що я не лиш батько, але й урядова особа і не сьмію забувати на свій обовязок. Я постарав ся длятого о детективів і визначив пятьсот фунтів за зловленє того нужденника. Один з копальників Джім Девіс описав менї его докладно а той опис кажу оголосити плякатами на стїнах і ґазетами. Але ось довідав ся, я що Девіс сам не видів того чоловіка, лиш довідав ся від вас, а такий опис, що походить, як то кажуть, з другої руки буває звичайне недокладний. Було би длятого найлїпше, як би ви менї самі описали того чоловіка, заким вам прочитаю, що я тут про него написав.

— Дуже радо — відповіла Ґресі. — Той чоловік не був старший як може сорок лїт, високого росту, дуже костистий, худощавий. На мізиннім пальци лївої руки мав незвичайно великий золотий перстінь. Мав на собі дуже тісне однакової краски лїтне одїнє а на шиї звичайну в червоні цьвіти хустку. Лице его було блїде як у трупа а губи дуже тонкі. Але найбільше вражали его очи і брови. Очи бігали єму неспокійно на всї сторони а брови, чорні як вуголь, були зовсім незвичайної форми анї рівні анї вигнені, починали ся високо в горі від виска та ішли скісно аж до місця, де зачинає ся ніс. Коли маєте який олівець то я вам їх зараз нарисую.

Полковник дав їй олівець і папір а она зараз їх нарисувала.

— Таж то брови як у Мефіста — сказав полковник.

— Зовсім такі як у чорта; они менї таки відразу не видавали ся такі як у людий.

— Они такі як майже у кождого кримінальника — говорив полковник дальше. — Але коли ви тому чоловікови так добре придивили ся?

— Тодї, коли виривала ся від него, бо він не хотів мене пустити, щоби я ратувала мого тата.

— Як то, він таки вас держав руками?

— А так, він і пан Бартлї. Але той чоловік то був проводатор. А коли я так виривала ся від него...

— То вам вбили ся в память черти его лиця. Отже виджу, що тамтой опис до нїчого і зладжу длятого новий а по тім певно его вислїдять. Розуміє ся, що того лїтного одїня і перстеня, вже давно нема, та й лице могло бути помальоване, але по бровах можна его буде пізнати. Нарисуйте їх ще раз а я предложу рисунок полїциї.

(Дальше буде).

ня зареєстрованого з обмеженою порукою в Стрию, відбудуть ся дня 27 цьвітня 1909 в години 10, а в случаю недостаточного числа присутних членів другі збори того самого дня о годині 11 перед полуднем в сали „Народного Дому“ в Стрию. — Дневний порядок: 1) Відчитане протоколу послідних загальних зборів. — 2) Звіт Дирекциї з діяльности за р. 1908. — 3) Звіт шконтруючої комісиї. — 4) Розділ чистого зиску. — 5) Внесеня Дирекциї і членів. — Річний звіт, рахунки і біланс є виложені в льокали стоваришеня до перегляду членів після §. 59 статута. — За надзираючу раду: Др. Іл. Бачиньский, голова; Михайло Тюн, секретар.

† **Номерли:** О. Віктор Єверский, приходник в Гумнисках, упокоїв ся в 50 році житя а в 25 році сьвященьства. В покійнику втратила руска суспільність тихого але вельми ревного і щирого робітника на народній ниві. — О. Василь Коптюх, парох в Лавочнім, тухлянського деканата, упокоїв ся дня 4 с. м. в 64 р. житя, а в 39 р. сьвященьства. — Петро Косач, муж сестри Драгоманова, звістної української писательки Олени Пчілки а батько звістної укр. письменниці Лесі Українки, упокоїв ся в Києві в 68 р. житя дня 15 с. м. Покійник яко державний урядник не брав безпосередної участи в громадскій роботі на народній ниві, однак спочував українським ділам і був великим прихильником та порадником селян.— У Львові померла Мальвина Климковичева, вдовиця по покійнім літераті Ксенофонті Климковичу.

— **Новий винахідник машини до літаня.** Київска „Рада“ подала була не давно звістку, що селянин Ткаченко з села Більмачівки борзеньского повіта винайшов машину до літаня а тепер подає дальшу слідуючу звістку про той сам винахід: Звістка, надрукована в „Раді“ 27. марта стар. стиля, про літальну машину, вигадану селянином Ткаченком, заціkавила російскі ґазети і деякі з них вислали до Більмачівки своїх співробітників, щоби розпитали ся у Ткаченка про его винахід. Василь Ткаченко людина слабосильна, з нервовим лицем і задуманими очима. Перший раз спробував він свою літальну машину дня 4 с. м. досьвіта. Такий ранний час вибрав тому, щоб не лякати людий і через те сьвідків его підлету між односельчанами не було. З Більмачівки вилетів Ткаченко коло 5 години. Летіти думав кудись далеко і в тій цїли добув собі навіть пашпорт, але біля стациї Пліски апарат зіпсував ся і він мусів зупинити ся. В ту хвилину (коло 6 год. рано) якраз прибув київский поїзд і его пасажири заціkавили ся винаходом Ткаченка та скинули ся єму грішми на полагоджене апарату. Потім урядник потягнув Ткаченка до станового, а той зробив єму „строгое внушеніе“. Прилад Ткаченка дуже простий. Він зроблений з деревляних паличок, цьвяшків, шнурків і колінкору, купленого жінкою Ткаченка на сьвята на спідницю. Одна частина апарату се — невеличкий деревляний, міцний обруч, до якого прироблено на шарнірах (завісках) рядок паличок, що розходять ся проміннями. Та частина апарату подібна трохи до парасольки, яку можна розпясти й спустити. При помочи окремого сїдла, що надіваєть ся на плечі, парасолька окружає поясницю людини. Крім того єсть ще двоє великих крил, подібних до тих, що роблять ся на вітряках; крила сї двигають ся при помочи системи паличок, приціплених до ніг. Користуючись тим апаратом, можна підняти ся над землею на 3 до 4 аршини і летіти куди завгодно. Так бодай запевнює сам Ткаченко. Біоґрафія Ткаченка така ж нескладна, як і его винахід. Ткаченко родив ся в селі Більмачівці, де й прожив 34 роки. За той час він тілько разів 2 до 3 виїздив з рідного села до міста Борзни та в 1902 році ходив на прощу до Київа. До войскової служби его через слабе здоровля не взяли. Ткаченко скінчив церковну школу, єсть жонатий, але дітий не має. Газет через недостачу гроший не передплачує і не читає, про воздухоплавство нічого не чув. За останній час єму було в хазяйстві дуже скрутно через те, що не мав свого коня і от він почав все більше думати про те, щоб вигадати якусь літальну машину. Як уже сказано, апарат Ткаченка після першогож полету попсував ся. Крім того Ткаченко помітив деякі хиби в его конструкциї, думає їх полагодити, а тоді полетить при сьвідках. Односельчане Ткаченка впевнюють, що се людина, котрій можна вірити: чесна, релиґійна і тверезa. Один з професорів київскої політехніки з приводу винаходу Ткаченка висловив ся так: „Коли се дійстно правда, то сей апарат треба уважати величезним винаходом, бо доси воздухоплавні апарати без ґазових моторів могли держати ся у воздусі не більше 30 до 60 секунд“.

— **В приступі дуру.** До „Kur. Lwow.“ доносять з Коломиї про таку подію. В суботу вечером около 10 год. прийшов до тамошної центральної каварні підпоручник 36 полку кравої оборони Т. і сів собі при столі та казав дати собі чорної кави. При другім столі трохи подальше сиділи радник судовий і адвокат з своїми жінками і кандидат адвокатский. Нараз підпоручник схопив ся з криком, зачав бити кулаками об стіл і пустив ся до гостий при другім столі, але в тій хвили кельнер заступив єму дорогу. Підпоручник кинув ся тоді на кельнера і став его бити кулаками. Тимчасом гості повтікали а кельнерови прийшов другий на поміч і увільнив напастника, а той тоді з добутою шаблею кинув ся на кандидата адвокатского дра В., котрий стояв в дверех і кликав поліцияна. Тоді здурівший кинув ся на дра В., але той вхпив его сильно за руку і оборонив ся від удару а відтак втік.

Тоді здурівший вернув до каварні, вибив шаблею кілька шиб і вибіг без шапки задними дверми на улицю, викрикуючи по німецки: Тепер настав вже страшний суд“. Біжучи на ринок, вибив він шаблею ще вікна в кількох склепах і задержав ся аж в ринку під памятником Карпіньского, де змучений впав на лавку і зачав знов кричати по німецки: „Тату, що зі мною стало ся?!“ Аж тоді его зловлено і відвезено до войскового шпиталю, звідки на другий день досьвіта відвезено его в супроводі полкового лікаря і двох офіцирів до ґарнізонового шпиталю у Львові. Як кажуть, нещасливий діставав вже давнійше подібних нападів але не так сильних, а перед кількома днями мав навіть сказати, що боїть ся знов такого нападу і волів би відобрати собі житє, як виставити ся на скляндал на публичнім місци.

Телеґрами.

Париж 20 цьвітня. Аґенция Гаваса одержала з Константинополя слідуючу вість: Зачувати, що молодотурецкий комітет дав султанови реченець до нині 10 год. вечером до абдикациї. Російский амбасадор (?) веде в тій справі переговори. Російский кружляк „Церес“, котрий прибув з Атин, має в ночи переплисти через Босфор, щоби забрати (?) султана.

Константинополь 20 цьвітня. В палаті послів і в кулуарах а також в окруженю парляменту панує великий рух. Ходять всілякі чутки. Між иншими мав міністер поліциї сказати, що 10.000 войска знаходить ся вже перед Константинополем. Дальше ходить чутка, що султан зрік ся престола, чи навіть втік. Комітет одержав від Шейх-ул-Ісляма „гатфу“ абдикацийну і поставив султанови ультіматум до абдикациї. Служба зачинає покидати Ілдіз. Нині сподівають ся зміни. Султан просив дві амбасади о поміч. Всї ті чутки годі сконтролювати. Заворушене збільшають ще всілякі надзвичайні видання нетурецких часописий. Турецка праса держить ся в резерві.

Константинополь 20 цьвітня. Брами Ілдізу (султаньскої палати) були вчера вчаснійше замкнені як звичайно. Сторожу заострено.

Константинополь 20 цьвітня. Супротив донесеня деяких часописий о абдикациї султана треба зазначити, що після „шеріяту“ (сьвятого права) абдикация, котрий єсть заразом каліфом єсть неможлива. Доси бували лиш детронізациї султанів.

Константинополь 20 цьвітня. Всілякі ознаки промавляють за тим, що лагодить ся мирне залагоджене справи.

Константинополь 20 цьвітня. Вчера пополудни підписано турецко-болгарский протокол в присутности амбасадорів анґлійского, російского і француского.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середнє-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30**, 5·56*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00**, 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40***, 8·07, **2·01**, 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·22, 11·48, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45***, 3·50, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·20.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16**, 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31**, 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50***, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·33**, 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Белзця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): 3·40.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопади. (Телефона ч. 527).